

Cvetka Bevc

Taodštekane

Moje kraljestvo

V mojo sobo nihče nima vstopa!!!

Za vsak primer neviden top pred vrati
in glava mrtvaška, svarili za brata,
zlasti za njega, ki menda ne zna brati.

Če stara dva (o, groza) spregledata znake,
podanika zvestega pokličem na pomoč:
*Dvigni se prah nepobrisan izpod omare,
izženi sovražnika za vedno v noč.*

V mojem kraljestvu jaz sem kraljica,
ukaze izrekam na glas, no, prav, vreščim.
Superge pod stolom so moja pravica,
pa nered na mizi in počekčan papir.

Za centimeter odškrnem vrata kraljestva,
ko (končno) vsi v hiši odidejo spat,
naj pride in me objame škrat iz otroštva,
ki mu figo je mar, če sem polna napak.

Ni res

Ni res, da sem čudna jaz,
kot mama vztrajno trdi,
ko si na debelo namažem veke
in v nos zapičim uhan
(kaj potem, če boli).

Ni res, da pojma nimam, kaj bi s sabo,
le včasih niti malo ne vem,
kako naj sploh bom za kako rabo,
ko srce in glava trapasto rineta
vsak na svojo stran.

Ni res, da sem le jaz v središču vsega,
taki očitki so čisto brez veze,
tu so še Mojca, Alenka, Tim in Andraž,
mogoče še kdo, ki prav tako misli,
da je pod nujno treba odkriti norosti sveta.

Ni res, da v kopalnici ure preždim,
kaj koga briga, kaj tam počnem,
navzgor viham mozoljasti nos,
dolgo obračam zrcalo okrog in okrog,
morda vendar nisem brezupen primer.

Res je, da včasih, le tu in tam,
tečnim odraslim dam prav,
ko priznajo, da jih zame skrbi,
saj tudi mene, ko mi glava gori
od vseh odštekanih zmešnjav.

Nisva luzerja

V nulo krivično! Že ure in ure poslušam,
kako zmedena sem in prava lenoba,
ki samo bedno postopa kar tja v en dan.
Kot da sem luzerka brez vsakega cilja!

Še kaj! Kaj pa vedo ti težaki!
Herojsko dejanje je zjutraj vstati,
izbrati obleko, dve nogavici enaki
in z malo zamude se v šolo prikrasti.

Tam cilj je le en: preživeti to moro
iz letnic in formul in gore podatkov
in smisel najti v nesmiselnem ždenju
brez mobija, sporočil in klepeta.

Zgodi se, da kdaj do mene nekje iz daljave
vsevedni glas prfokse priplava,
čakaj, o mlinih in tipu iz Manče razlaga,
se strinjam, težke reči nam življenje nalaga.

Knjigo bo treba vsekakor prebrati,
mogoče o sebi kaj novega zvem ...
Pa saj ta junak z dušo mojo se brati
in ni noben luzer. Samo povem.

Nagovor

Hodimo skupaj, odštekanci dragi,
odpičene punce, psi na biciklih,
za spremstvo še mačke v košari.
Čas je nastopil, zdaj bomo mi govorili.

Počitka ne bo, dokler vlak ne odpelje,
konca sveta naš korak ne prikliče,
piše na steni: *Generacija Z bo preživela,*
vsaka roža ožgana bo znova vzcvetela!

Drugačne in nove so naše zamisli,
gradimo, vsaj upam, trdne mostove,
kot tistim pred nami se kdaj kaj uniči,
zaplete, zameša, zgori in spet zraste.

Težko odraslim je reči: Rabimo vas.
Tudi vam so oni pred vami roke podali
sami od sebe, da zdaj jim je v čast.
Ne, tudi vi nas ne boste izdali.

Pretočite v nas nekaj svoje modrosti,
prosim, brez žuganj in kake pokore,
nihče nam ne more poguma ukrasti,
vaš je in naš je, vse do konca nove zore.

Razumevanje

Zakaj ničesar mama ne razume
in ob sobotah izreka strašne stvari.
Ob desetih zvečer moram biti doma,
pa dobro naj pazim, da se mi kaj ne zgodi.

In terja obljube, prisege, podpise.
Halo?! Žur se takrat šele začne.
Naj bo. Nasmeh za dobre namere.
Potem pa v dir. Punce smo zakon, kajne!

Že si izmenjamo sveže novice,
oh, o fantih preresnih in onih otročjih,
po svetu blodijo kot ugasle kresnice,
ni vrag, na žur že pridejo pravi.

Z njimi zaplešemo, kot da smo v rajju,
pa roka v roki, nasmeh in igrivi pomenki,
s črtalom napisana številka na dlani
in že na obzorju vstajajo jutrišnji zmenki ...

Kdo zavrtil prehitro je urne kazalce?
To je že danes! Kako?! To ni mogoče!
Mama pred vrati strelja divje poglede.
Našla domov sem, kaj neki še hoče!

V urah preteklih izvedela sem,
zakaj vesolje kljub vsemu deluje,
kaj mojo usodo usmerja v njem in
kako se s fanti do zvezd daljnih potuje.

Besede

Besede so najbolj grozna stvar.
Valjam jih po ustih kot vroč krompir,
nagravžno zvenijo, ko jih izdavam,
polne pomenov, ki jih ne poznam.

Trenutek pred tem vse v zlatu bleščeče,
iz njih bi moral ljubezen razbrati
(ne še) moj fant iz sosednje klopi,
ne pa te bednosti za sedem let nesreče.

In povrhu vsega vsak moj jecljaj
rdečica obarva. Ali res mora izdati,
da v sebi komaj krotim vzdihljaj,
ker tip je ful hud, to moram priznati.

Totalno zamrznem, saj vem,
kaj njega briga klepet o vremenu,
pa spet bajle in slove ne znam,
še en cvek bo, če ne dva ... Kaj se sploh grem?

In potem tisto najhujše – besed od nikoder,
odprtih ust v njega strmim,
naj on že kaj zine, naj bo vsaj fer ...
Nič ni iz tega, naj raje zbežim?

Njegov blink iznenada. Čisto sem preč.
Še eden. Spet pomežikne kot semafor.
Aha, že razumem! Besede so včasih odveč.
Blinkem nazaj. In on spet. Kdo je tu nor!

Šest pomežikov! Za prvič dovolj bo,
kako odpičena je ta abeceda!
Kaj je za blinki, le nama je znano,
jutri v kino me vabi. Jasno, seveda!

Ljubezenka št. 1

Tega frajerja je treba z zakonom izgnati,
ne le iz države, naj gre v drugo vesolje,
izbrisati vse fotografije in FB-objave,
ali mora prav v naši ulici stanovati!

Njegove oči kot čokoladne praline,
rjave in sladke in čisto posebne,
dramijo v meni skrite skomine,
za moj obstoj so blazno potrebne.

Zakaj, zakaj ravno on punco ima?
In kako je lahko tako bombastična,
prave postave, menda celo pametna,
jaz vsa v mozoljih in ena brezveznica.

Najraje za kak dan bi umrla. Ali za dva.
Potem bi se spomnil mojega čopka,
da z mano gradove je zidal iz peska
in mi govoril: Ti si moja micena sončica.

Ljubezenka št. 2

Prvi poljub življenje obrne na glavo,
malo neroden je in najprej ves sramežljiv,
ovenčan s kihcem, ki je butnil na plano
sredi trka nosov, pa zato še bolj darežljiv.

Roke mi vodi med svoje lase,
objeme vedno močnejše zahteva,
preseže vse moje prejšnje predstave,
ustnice v ognjene cvetove razvnama.

In kar vem, kako je treba s tem ravnati,
brez napotil in podrobnejših opisov,
tako lahko se je tej ljubezni predati.
Moj dnevnik bo poln srčkov in kičastih napisov!

Naj se poljubu utrga, naj nikoli ne neha
ljubiti ustnic njegovih in mojih še naprej,
naj redno uporabo tudi ponoči zahteva,
vmes pa, oh, samo malo ...

en vdih in nov poljub čim prej.